

Arrest

nr. 126 237 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Tsjechië of naar Oekraïne moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de verwerende partij over het hoofd lijkt te zien dat hij staatloos is en bijgevolg naar geen enkel land kan terugkeren. Hij stelt dat zijn asielaanvraag enkel ten aanzien van Oekraïne dient onderzocht te worden, aangezien hij daar geboren en opgegroeid is en daar gestudeerd en gewerkt heeft en hij in Tsjechië enkel voor een korte periode een verblijfsrecht gekend heeft, toen hij daar getrouwd was. Hij verwijst verder naar recente verslaggeving waaruit blijkt dat er in Oekraïne wel degelijk discriminatie bestaat ten opzichte van de Russische minderheden en dat de algemene situatie in Oekraïne niet van een leien dakje loopt.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon "die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen" en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de asielzoeker ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel document voorlegt ter staving van zijn identiteit en nationaliteit. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het enige staatsburgerschap waarover verzoeker beschikt(e) dit van de Sovjet-Unie was. Verzoeker heeft nooit het Russische staatsburgerschap aangevraagd maar stelde dat hij de procedure tot het bekomen van het Oekraïens staatsburgerschap stopgezet heeft. Verzoeker woonde en werkte legaal in Tsjechië van 1993 tot 2001. Verzoeker verbleef daarna illegaal in Frankrijk en België. Uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker staatloos is zoals hij beweert in zijn verzoekschrift.

In de mate verzoeker stelt dat zijn vervolging niet dient onderzocht te worden ten opzichte van Tsjechië vermits hij daar slechts gedurende zijn huwelijk heeft verbleven en sedert 2001 geen contact meer heeft met Tsjechië, weerlegt hij daarmee niet dat hij in Tsjechië verschillende verblijfsstatuten heeft gehad en

hij daar zelfs het staatsburgerschap aanvraag. Hoe dan ook, verzoeker weerlegt niet dat hij ten aanzien van Tsjechië geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade heeft aangetoond.

In de mate verzoeker, onder verwijzing naar algemene informatie over Oekraïne, stelt dat hij in Oekraïne gediscrimineerd zal worden omdat hij van Russische origine is, wijst de Raad er op dat uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift en het administratief dossier blijkt dat er een gespannen sfeer heerst in Oekraïne, en dat discriminatie ten aanzien van Russische staatsburgers voorkomt volgens de “UN Assistant Secretary-General for Human Rights Ivan Shimonovich” maar de gevallen sporadisch zijn (zie stuk nr. 3 bij het verzoekschrift).

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 5 mei 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat het inderdaad niet de taak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om haar nationaliteit te bepalen. Zij stelt dat zij inderdaad in Tsjechië gehuwd was maar dat zij daar nooit de nationaliteit heeft verkregen, en ook van Oekraïne geen documenten heeft. Wat betreft de situatie van de Russische gemeenschap in Oekraïne stelt de verzoekende partij dat haar moeder het slachtoffer is geworden van een aanslag in Oekraïne en dat zij nu in Kaliningrad is. De verzoekende partij voegt er nog aan toe dat zij geen enkele binding heeft met Oekraïne.

1.4.2. *“De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel document voorlegt ter staving van zijn identiteit en nationaliteit. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het enige staatsburgerschap waarover verzoeker beschikt(e) dit van de Sovjet-Unie was. Verzoeker heeft nooit het Russische staatsburgerschap*

aangevraagd maar stelde dat hij de procedure tot het bekomen van het Oekraïens staatsburgerschap stopgezet heeft. Verzoeker woonde en werkte legaal in Tsjechië van 1993 tot 2001. Verzoeker verbleef daarna illegaal in Frankrijk en België. Uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker staatloos is zoals hij beweert in zijn verzoekschrift.” Verzoekende partij weerlegt dit niet met blote beweringen, temeer zij weliswaar stelt geen binding te hebben met Oekraïne maar voorts wel voorhoudt dat haar moeder in Oekraïne woont en daar slachtoffer was van een aanslag en met de hulp van verzoekende partij naar Kalinigrad vluchtte.

Zij weerlegt met haar blote beweringen evenmin de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift en het administratief dossier waaruit blijkt dat er een gespannen sfeer heerst in Oekraïne, en dat discriminatie ten aanzien van Russische staatsburgers voorkomt volgens de “UN Assistant Secretary-General for Human Rights Ivan Shimonovich” maar de gevallen sporadisch zijn.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS